

**OBČASNÍK
FARNOSTÍ
KYSELOVICE
CHROPYNĚ
BŘEST**

VELIKONOCE 2023

Hle Kříž, na kterém umřel Spasitel světa!

**Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste,
a děkujeme ti!**

BRATŘI A SESTRY, MILÍ FARNÍCI

Velikonoce se blíží, postní doba dospěla do své závěrečné fáze. Větší část postní doby již máme za sebou, můžeme se ohlédnout, nakolik se nám dařilo plnit svá postní předsevzetí.

Pokud ano (nebo alespoň z velké části), Bohu díky za to. Ovšem neusněme na vavřínech a především nepropadněme pýše. Pokračujme v dobrém díle i nadále, ale v tichosti a pokoře.

Pokud ne (nebo jen málo), neházejme flintu do žita a využijme alespoň ten zbývající čas.

A ani po skončení doby svatopostní, až nastanou Velikonoce a pak doba během roku, nedovolme svému tělu, ale ani myšlenkám, fantazii, příliš. Od hříchu a od toho, co k němu vede, je třeba se postit vždy. A všechny pátky roku, pokud na ně nepřípadně církevní slavnost, si dávejme sebezápory stále. Pomáhá nám to uvědomit si,

že smyslem života není oddat se pozemským požitkům a uspokojovat své chutě všeho druhu, ale že máme směřovat k Bohu a odložit vše, co nás odvádí od cesty k Němu nebo na ní brzdí.

Posty a sebezápory mají tedy v první řadě povzbuzovat naši lásku k Bohu. Půst je skutkem lásky i k našim bližním. Jak zní heslo Postní almužny:

Kdo se modlí, ať se postí.

Kdo se postí, ať je milosrdný.

**Co díky postu ušetříme,
je správné darovat potřebným.**

A je to i skutek lásky k sobě samotnému. Odříkat si nejen věci špatné a zakázané, ale dobrovolně si odříkat či se omezovat i ve věcech dovolených nám pomáhá, abychom se cvičili v sebeovládání, abychom nebyli až tak moc zhýčkaní.

Kéž nám Bůh žehná, abychom to, co se v postní době naučíme, uměli pak dobře využít i během roku.

O. Stanislav

PROČ CÍRKEV POŘÁD NĚCO ZAKAZUJE A PŘIKAZUJE?

Možná si říkáme – to je pořád jakýchsi předpisů, příkazů, zákazů... Kdo to má dodržovat a proč vlastně? Proč bych si jednou nemohl dělat, co chci já? Proč se pořád jen řídit zákonem Božím, církevním, státním...

Bůh nám ale nedává své zákony jen tak pro nic za nic. Nedělá to proto, aby nás šikanoval, zbytečně omezoval a zabraňoval nám ve štěstí. Naopak, on nám svá přikázání dává proto, aby nám ukázal tu správnou cestu k pravému štěstí. K věčnému štěstí.

Tak, jako na cestě máme ukazatele, informační tabule, které nás informují, kam cesta vede. Máme také značky, které nás omezují nebo něco přikazují či zakazují. Např. STOP – stůj, dej přednost v jízdě. Pokud ji nedodržíme, hrozí, že se s někým jiným srazíme; zákaz vjezdu – pokud tam vjede-

me, kromě pokuty se nám může stát i něco horšího ... Jistě, v některých konkrétních případech se dá polemizovat, zda tato či jiná značka je na tom správném místě, nebo zda není zbytečná či matoucí. Lidé, kteří je tam umístili, jsou jen lidé, omylní, chybující, jako my všichni. Ale v případě Božího zákona máme přece jistotu, že Bůh ve své nekonečné moudrosti, prozíravosti a lásce ví, co dělá, a dělá to správně.

Tak, jako smyslem dopravních značek a předpisů je ukázat nám správnou cestu a ochránit před nehodou, tak smyslem Božích přikázání, a také těch církevních, je ukázat nám, která cesta vede do nebe a varovat, která naopak do pekla, a ochránit nás před hříchem.

Bůh (ani Církev) nám nebere skutečnou svobodu a pravé štěstí, ale naopak je ochraňuje. Vždyť pravá svoboda není „cohcárna“ (tedy že si dělám, co chci), ale možnost konat dobro. A když někdo koná zlo, je to zneužití svobody, které nezůstane bez následků, a jedním

z nich je i ztráta pravé svobody. Protože hřích člověka zotročuje.

Jestliže tedy Boží nebo církevní zákon něco zakazuje, pak proto, že je to nějak špatné a škodlivé. Buď se jedná o něco, co uráží Boha (rouhání, braní jména Božího nadarmo, znesvěcování svátečního dne...), nebo škodí bližním či nám samotným (většina přikázání z Desatera, obžerství, závislosti, lenost...) a zpravidla obojí zároveň.

Může Bůh a Církev zakázat něco dobrého, správného?

Máme např. církevní přikázání ohledně postu. Samozřejmě že na konzumaci masa (a dalších dobrot) není samo o sobě nic špatného. Ani není hříchem samo o sobě jít na zábavu, ples, tančit, zpívat, bavit se... Církev nám ale přikazuje, abychom se v postní dny něčeho z těchto požitků vzdali. Abychom alespoň ve dny přísného postu se vzdali masa a omezili množství jídla (samozřejmě tak, aby to nepoškodilo zdraví), abychom se během post-

ní době neúčastnili plesů a zábav. Jsme vyzváni, abychom si (dobrovolně a dle vlastního uvážení) dali nějaké předsevzetí, konali skutky milosrdenství, něčeho se vzdali. A to ne proto, že maso, sladkosti či zábavy by byly špatné, ale abychom si uvědomili, že zde na zemi nejsme kvůli těmto požitkům, že jejich nadměrné užívání by nás mohlo svést ze správné cesty nebo na ní alespoň zbrzdit.

Něco, co je ale skutečným a velkým dobrem, jako třeba modlitba, slavení mše svaté, přijímání svátostí, nám Bůh nezakáže – tedy pokud to konáme ve shodě s jeho vůlí (např. ke sv. přijímání nemůžeme jít s těžkým hříchem apod.). Naopak nás zve, abychom se co nejvíce a nejopravdověji modlili, účastnili mše sv., přijímali svátosti. A ani Církev nemá pravomoc to zakazovat, a konec konců, proč by to vlastně dělala. Vždyť tím by přece popírala své vlastní poslání. V poslední době se objevují v Církvi tendence omezovat či dokonce zakazovat latinskou mši sv.,

podle starého misálu, zvanou také „tradiční“ či „tridentská“ mše sv. Do roku 1969 to byla „běžná“ mše sv., která se slavila v kostelech, klášterech, farnostech, kaplích i katedrálách ve většině světa. Pak byla zavedena „nová“ mše sv., ta, kterou známe jako „běžnou“ dnes, ale „stará“ mše sv. zcela zakázána nebyla.

Je pravdou, že někomu „leží v žaludku“.

Bylo by ovšem v pořádku ji kvůli tomu zrušit, zakázat? Jak bylo řečeno výše, vždy, když Boží nebo církevní zákon něco zakazuje, pak proto, že je to špatné, hříšné, rouhavé, uráží Boha, škodí lidem. Platí něco z toho o latinské mši sv.? Vždyť po celá staletí byla přece pro věřící katolíky tím nejposvátnějším. Je zcela zaměřena k Boží oslavě. Není na ní nic, co by k Boží oslavě nebylo. Lidem (knězi, který ji slaví, věřícím, kteří se jí účastní i těm, za které je obětována) je jen k užitku, především věčnému, žádnou

škodou. To, co bylo pro celé generace tím nejposvátnějším, nemůže být najednou považováno za škodlivé a zakázáno, to napsal Svatý Otec Benedikt XVI. (ve svém dokumentu „Summorum Pontificum“, v němž dal všem římskokatolickým kněžím na celém světě možnost tuto mši sv. slavit, a tak napravil to, co dlouhá léta před tím nebylo v pořádku, když byla zavedena omezení tradiční latinské mše sv.

A tak, kdyby došlo k tomu, že by některý biskup nebo dokonce i papež se rozhodli tuto mši sv. zakázat, výrazně by překročili své pravomoci (a jak napsal již v r. 1570 v bule „Quo primum“ papež sv. Pius V., strhli by tím na sebe hněv Boží a sv. apoštolů Petra a Pavla). V takovém případě by bylo zcela správné neuposlechnout, ve jménu vyšší poslušnosti, protože by se jednalo o zákon, který není zaměřen na spásu duší ani k oslavě Boží. Byla by to svévole a diktatura. Byl by to zákon zcela zjevně nespravedlivý, nemilosrdný, krutý a

zlý. Byla by to nespravedlnost vůči Bohu. On má právo být ctěn v této krásné a důstojné liturgii. Bylo by to kruté a nemilosrdné vůči lidem (kněžím i věřícím), kteří tuto liturgii milují a chtějí Boha uctívat skrze ni v Duchu a v pravdě, na této touze přece není nic špatného. A přitom by mohla stačit jen špetka vstřícnosti a pochopení z obou stran. Jak těch, kdo dávají přednost nové liturgii, tak těch, kdo dávají přednost té staré (a z této strany důvod k obavám nevidím).

O. Stanislav

10 DŮVODŮ, PROČ SE ~~NEMÝT~~ NECHODIT DO KOSTELA

1. Když jsem byl malý, nutili mě se mýt.
2. Lidé, kteří se pořád jenom myjí, jsou pokrytci, protože si myslí, že jsou čistší než ostatní.
3. Existuje tolik druhů mýdla! Jak mám vědět, které je pro mě to nejlepší?
4. Vodárnám jde jen o naše prachy.

5. Už jsem to s mytím zkusil, ale byla to nuda a pořád to samé.
6. V koupelně je hnusná zima a je to tam tak neosobní.
7. Myji se přece o Velikonocích a Vánocích. To musí stačit!
8. Nikdo z mých přátel nepokládá mytí za nutnost.
9. Teď mi opravdu nezbyvá čas na mytí.
10. Možná se začnu mýt, až budu trochu starší.

A teď si zkuste dosadit místo „mýdlo“, „mýt se“, „koupelna“ slova „modlitba“, „Desatero“, „věřit“, „kostel“... Jak by to asi dopadlo, kdyby rodiče nevedli své děti k hygieně, a to nejen tehdy, když to děti dělají ochotně, ale i tehdy, když se jim zrovna nechce. Anebo kdyby netrvali na tom, že do školy musejí jít, i když je to tam nebaví... A není snad víra tím největším pokladem, o který se chceme podělit s druhými, zvláště se svými nejbližšími?

**Převzato a mírně upraveno
z časopisu „Milujte se“**

POŘAD BOHOSLUŽEB

	Květná neděle 2. 4.	Zelený čtvrtek 6. 4.	Velký pátek 7. 4.	Bílá sobota 8. 4.	Boží hod velikonoční 9. 4.	Velikonoční pondělí 10. 4.
Chropyně	7:30 č. 11:00 l.	18:30	18:30	18:30	7:30 č. 11:30 l.	9:00 č. 11:30 l.
Břest	9:00	17:00	15:00*)	20:00	9:00	7:30
Kyselovice	10:15	---	---	---	10:15	10:15

*) Na Velký pátek v Břestě bude v 15:00 hod. začínat křížová cesta a bezprostředně na ni navážou Velkopáteční obřady.

Během Svatého Tridua (Zelený čtvrtek až Bílá sobota) tentokrát nebudu slavit latinské obřady v Chropyni, ale v Prostějově, kde podle ustanovení otce biskupa Josefa Nuzíka někdy slavívám latinské mše sv.

Svátost smíření před Velikonocemi - na Květnou neděli (2. dubna):

Chropyně 14:00–15:30 Břest 14:00–15:30 Kyselovice 16:00–17:00

Další pobožnosti:

Chropyně: Velký pátek, křížová cesta 15:00; Bílá sobota, adorace u Božího hrobu: 10:00–17:00

Břest: Velký pátek, křížová cesta 15:00; Bílá sobota, adorace u Božího hrobu: 10:00–17:00

Kyselovice: Zelený čtvrtek, adorace v Getsemanské zahradě: 20:00–20:30; Velký pátek, křížová cesta 15:00; Bílá sobota, adorace u Božího hrobu: 12:00–15:00

Na Boží hod velikonoční se budou při všech mších sv. žehnat velikonoční pokrmy.

Požehnané prožití Svatého týdne a celé doby velikonoční vám ze srdce přeje O. Stanislav.

KŘÍŽOVÁ CESTA

Je doba postní a čas se na chvíli zastavit ... Je spousta možností, jak tento čas strávit. Tak třeba navštívit kostel a zúčastnit se pobožnosti křížové cesty nebo si pobožnost přečíst doma v tichu a klidu si prožít jednotlivá zastavení. Kromě Křížových cest v Kancionálu jsou i křížové cesty na internetu.

Tady je začátek a konec jedné z nich:

Pane, odpusť a smiluj se!

Úvod: Pane Ježíši, z dálky dvou tisíciletí hledíme zpět na Tvou křížovou cestu. Ale cesta našeho života, cesta každého z nás, cesta dnešního lidstva je přítomná, po té jdeme teď. A v ní je stále přítomná i Tvá křížová cesta. Pod Tvým křížem stojí každý člověk, vyhnout se mu nikdo nemůže. Může si jen vybrat, zda se postaví nalevo nebo napravo: vedle lotra, který nevěřil a proklínal, nebo lotra kajícího se.

Pane, dej, ať pochopíme, kde je naše správné místo, k čemu nás Bůh Otec stvořil, neboť Ty jsi dobrý a Tvá láska trvá na věky věků. Amen.

1. zastavení:

Pán Ježíš odsouzen

K: Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti,

L: neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Pane Ježíši, stojíš na soudu. Od Tvých časů, za ta dvě tisíciletí, jsme soudnictví zvelebili a pozvedli. Ale kdyby jen to, Pane. My všichni jsme se stali horlivými soudci. Soudíme své domácí v rodině, soudíme na ulici, soudíme nahlas i potichu v srdci. I z Tebe chtěli jednou udělat soudce. Přivedli k Tobě obžalovanou ženu, abys ji odsoudil k smrti.

A Tys jen řekl: „Kdo z vás je bez hříchu, hod’ po ní kamenem první.“ A pak jsi mlčel. A za chvíli kolem nebylo soudců, nebyla odsouzená. Kéž i my, Pane, dokážeme kámen

odsouzení z ruky upustit, kéž i my přestaneme soudit, aby i pro nás platilo Tvé osvobození: „Jdi a už nehřeš!“ Odpusť, Pane, že jsme místo ruky často měli jen pěst, místo lásky živili nenávist, místo spravedlnosti hledali lest, hledali smítko v oku bližního. Smiluj se nade všemi, kdo soudí nespravedlivě.

.....

14 zastavení:

Tělo Pána Ježíše ukládají do hrobu

K.: Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti,

L.: neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

V posledním zastavení své křížové cesty nám, Pane, staviš před oči Josefa z Arimatie. To je ten, který se napřed styděl setkat se s Tebou před lidmi.

Teď se už nebojí. Neohlíží se, zda ho někdo vidí, že on láskyplně pochovává Tvé tělo. Jako zrno do brázdy je ukládáno do hrobu, aby

tam vzklíčilo k životu pro miliony lidí. Takhle i my ukládáme Tvé Tělo, Pane, do svého srdce při svátém přijímání. Aby tam vzklíčilo v našich myšlenkách, v našem úsměvu, v našem slovu, v naší laskavosti. Aby bylo kvasem našeho vzkříšení, až i naše tělo bude také uloženo do hrobu. Tys to řekl a my Ti věříme: „Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, bude žít na věky.“ Odpusť, Pane, že jsme nespěchali pro tento kvas vzkříšení pokaždé, když jsme mohli jít ke stolu Páně. Smiluj se nade všemi matkami, které své děti nevedou ke Tvým svátostem.

Pro své svaté drahé rány, Ježíši Ukřižovaný, - smiluj se na námi!

Závěr: Ježíši, náš Pane, Tys křížovou cestu svého života už dokončil a vešel jsi do Otcovy slávy. Ale my jsme ještě zde na cestě. Ty nám přicházíš na pomoc, abychom po ní nešli sami, jako jsi musel jít Ty. Potkáváme se s Tvým Tělem v podobě živého

Chleba při svátém přijímání. Slyšíme Tvůj naléhavý hlas v srdci, když bloudíme. A když na nás doléhají břemena našeho kříže, Ty je pomáháš nést. Nabádáš nás, abychom i my pomáhali bližním s nesením jejich křížů. S Tebou, Pane, jdeme už teď životem, který smrti nezanikne, životem, kterým Ty už plně žiješ a v němž kraluješ na věky věků. Amen.

www.homilie.cz

POHLED NA KŘÍŽ

I do mého života, jak věřím, zasáhl Bůh. Vzpomínka je tak živá, že ještě teď mi vhaní slzy do očí. Nepatří ale k těm, které si vybavuji ráda. Spíše se někdy přistihnu, že bych na ni raději i zapomněla, snažím se ji zaplašit ze své mysli.

Při mši svaté jsem se snažila poslouchat kázání pana faráře jako obvykle, ale myšlenky mi stále odlétaly jinam. Moje oči bloudily po výzdobě kostela. Najednou se ale zastavily u velkého kříže, poblíž oltáře. Je to krásný, dřevěný kříž se sochou Krista ukřižovaného v životní velikosti. Dívala jsem se vždycky na tento artefakt jako na umělecké dílo, umělecký objekt s vyobrazením mrtvého člověka, mrtvého Boha. Stejně, jako jsem byla zvyklá pohlížet na nejrůznější kříže kolem cest, v našich domovech a kostelích. Zamyslela jsem se v ten moment nad tím, že při pohledu na kříž zůstávám chladná. Mrzelo mě to.

Co víc, připadala jsem si až otupěle a tak nějak smířeně, že se s tím jakože nedá nic dělat.

A pak najednou, jako by nějak uvnitř, jsem slyšela tato slova: „Představ si na tomto kříži přibitého svého vlastního syna.“ A na malý moment jsem tento výjev dokonce uviděla, opět jakoby vnitřním zrakem. Byl to strašný pohled. Můj vlastní, krásný a milovaný syn byl najednou zkrvavený, ztýraný, s bolestnou grimasou ve tváři, je přibitý na kříži! Zachvátila mě šílená hrůza a panika, měla jsem co dělat, abych nevykřikla. Trvalo to snad jen zlomek sekundy, ale bylo to strašné. Od té doby se můj vztah ke kříži změnil. Cítím k němu opravdovou úctu. Pokaždé, když ho uvidím, snažím se poděkovat Pánu Ježíši za oběť, kterou pro nás podstoupil. Klaním se i Panně Marii, která provázela svého Syna i v těch nejtěžších chvílích. A také děkuji Bohu, že už nemám srdce z kamene.

čtenářka Hana
Bůh v mém životě
Katolický týdeník

NOVÉNA

Na Velký pátek začíná Novéna k Božímu milosrdenství, v Chropyni se modlíme denně v 15:00 v kostele.

Novéna probíhá od Velkého pátku (7. dubna) do soboty před 2. nedělí velikonoční (15. dubna). Tato neděle je svátkem Božího Milosrdenství.

Kdo v tento den přistoupí ke svátosti smíření a ke svatému přijímání, dosáhne úplného odpuštění hříchů i trestů. Stejnou milost dostáváme pouze ve svátosti křtu. (Ke svaté zpovědi je možno přistoupit i několik dní před svátkem Božího milosrdenství.)

Novéna spočívá v prosté modlitbě korunky k Božímu milosrdenství, která se modlí na obyčejném růženci.

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Na začátku:

Otče náš... Zdravas Maria... Věřím v Boha...

Na zrnkách Otčenáše:

Věčný Otče, obětuji Ti Tělo a Krev, Duši i Božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa.

Na zrnkách Zdravas:

pro Jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.

Na zakončení (3x):

Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.

Závěrečná modlitba:

Ó Krvi a vodo, která jsi vytryskla ze srdce Ježíšova, jako zdroj milosrdenství pro nás, důvěřuji Ti.